

Arrest

nr. 268 859 van 23 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben, tot de Esan-etnie te behoren en Christen te zijn. U werd geboren in Ekpoma stad en woonde daar tot december 2015 toen u naar Benin City verhuisde, waar u woonde tot aan uw vertrek.

Uw vader Jo.A. was lid van de Ogboni-fraternity. Toen u 17 jaar was, nam hij u mee naar dit genootschap om u te initiëren. Daarnaast nam hij u ook mee naar vergaderingen, tot uw moeder R.A. u verbood nog naar deze bijeenkomsten te gaan. Na uw initiatie begon u te werken als lasser.

In 2013 startte u een eigen winkel in Ekpoma stad. In 2015 kwam uw vader te overlijden. U werd verplicht door de Ogboni om de plaats van uw vader in te nemen. U wilde dit echter niet doen omdat u had ingezien dat wat ze deden niet goed was. Ze accepteerden dit echter niet en kwamen u meermaals lastigvallen. Op een bepaald moment besloot u dat het genoeg was en u vertrok.

U besloot te verhuizen naar Benin City. Daar opende u een nieuwe winkel en ontmoette u uw huidige vrouw (A., J. U., o.v. nr. 8.722.945 - C.G. nr. 1820141B). Jullie besloten al snel om te trouwen. In juni 2016 trouwde u met haar voor de rechtbank. Ze bleek echter al eens volgens de traditionele wetten getrouwd te zijn, met ene P.. Toen deze overleed, moest ze trouwen met de jongere broer van P., U.. Zij wilde dit echter niet omdat het gênant is om met de jongere broer te moeten trouwen. Ze ging dan ook weg bij haar schoonfamilie en verhuisde naar Edokpolor Street in Benin City.

Nadat jullie trouwden, kwam U. u opzoeken in uw winkel. Hij stelde dat u J. met rust moest laten. Later kwamen vrienden van hem uw winkel binnen om dingen kapot te maken. Drie dagen later kwam u bij uw winkel en zag u een menigte staan. Uw winkel was vernietigd en er waren dingen op de muur geschreven. Er stond dat de Eiye-confraternity u zocht. U werd dan onder schot gehouden door de Eiye-vrienden van U., maar U. zei dat ze u niet mochten neerschieten, want anders zou hij niet kunnen achterhalen waar J. was. U. zei dat u hem moest tonen waar J. was. U zei tegen U. dat u hem zou meenemen naar waar J. is, maar u slaagde erin hem kwijt te raken in de menigte. U kwam dan bij J. en zei haar dat jullie moesten vertrekken.

In oktober 2016 vertrokken jullie naar Abidjan in Ivoorkust. Vandaar gingen jullie naar Marokko en dan vertrokken jullie elk apart naar Frankrijk, waarbij jullie Spanje passeerden. Op 10 februari 2017 kwamen jullie opnieuw samen in Frankrijk. Daar dienden jullie een verzoek om internationale bescherming (hierna VIB) in. Dit werd afgewezen. Op 14 oktober 2018 vertrokken jullie in Frankrijk en op 16 oktober 2018 kwamen jullie aan in België. Op 18 oktober 2018 dienden jullie een VIB in bij de Belgische asielautoriteiten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u uw land van herkomst, Nigeria, heeft verlaten omwille van vrees voor vervolging door de Ogboni-cult en daarnaast ook omwille van vrees voor de ex-man van uw vrouw, die bovendien bij de Eiye-confraternity zat.

*In de eerste plaats gaf u aan vervolging te vrezen van de Ogboni-cult. Er moet echter op gewezen worden dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS deze problemen **zelf** al sterk relativeerde. Zo gaf u aan dat u voornamelijk vertrok vanwege de ex-man van uw vrouw en verklaarde u bovendien dat de Ogboni u niet kwamen zoeken eens u naar Benin City was verhuisd, ondanks het feit dat ze wel wisten dat u in Benin City was (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO, p. 13; p. 17)). Toen u later werd gevraagd of u alle redenen kon vertellen waarom u uw land van herkomst moest verlaten, stelde u: "Ja waarom ik wilde gaan, vertelde ik de problemen die ik daar had, maar misschien wegens Ogboni is er niet echt een probleem, maar met U. is het wel echt een probleem, het is echt gevaarlijk (NPO, p. 23)." **Het feit dat u zelf al aangaf dat u eigenlijk niet per se problemen voorzag met de Ogboni bij terugkeer ondermijnt uw aangehaalde vrees voor hen op fundamentele wijze.***

Uw algemene geloofwaardigheid én dat van uw asielrelaas worden daarnaast onderuit gehaald door het totale gebrek aan consistentie dat werd vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen.

Vooreerst legde u over uw aanwezigheid bij de Ogboni-vergaderingen tegenstrijdige verklaringen af. Zo gaf u geen eenduidig antwoord gevraagd naar uw deelnames aan de vergaderingen van de Ogboni. U stelde initieel – en op meerdere gelegenheden – dat u na uw initiatie soms meeging naar vergaderingen (NPO, p. 13; p. 17).

Gevraagd naar hoelang u dit deed, verklaarde u eerst dat dit was tot aan de dood van uw vader – dus tot 2015 (NPO, p. 9; p.13; p. 17). Wanneer dit ter bevestiging werd gevraagd door de dossierbehandelaar van het CGVS gaf u echter aan dat het maar tot 1997-98 was. Vervolgens werd u gewezen op het feit dat u in die periode maar 14 jaar was en dat u eerder verklaarde pas op uw 17e geïnitieerd te zijn. Uw repliek hierop was: “Zei ik wanneer ze mij initieerden, hij nam toen mij gewoon mee en in het jaar 2001 hebben ze mij geïnitieerd en het was dan daarna dat ik niet meer ging omdat mijn moeder niet wilde dat ik mijn vader volgde. (NPO, p. 17-18.)” Dit in tegenstelling tot uw eerdere verklaring dat u naar vergaderingen ging zolang uw vader leefde. Het valt in deze sequentie op dat u uw antwoorden veranderde naargelang de vragen van de dossierbehandelaar. **Nochtans kan verwacht worden – gezien het belang van deze gebeurtenissen in uw leven – dat u hierover coherente, eenduidige verklaringen kan afleggen. Het feit dat u dit naliët, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Bovendien vertelde u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verschillende keren andere details wanneer het over de effectieve vervolging door de Ogboni-cult ging. Zo vertelde u dat ze u benaderden na uw vader zijn dood en u voor het ultimatum stelden om ofwel dood te gaan ofwel weg te gaan (NPO, p. 13). U vertelde iets gelijkaardigs bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). Daar zei u dat ze u hadden verplicht te vertrekken uit Ekpoma omdat u niet wou toetreden. Indien u dit niet deed zou u ofwel gedood worden ofwel gebruikt worden voor rituelen (zie vragenlijst CGVS, p. 3). Wanneer u later in het onderhoud nog eens expliciet werd gevraagd of ze u inderdaad dit ultimatum gaven, antwoordde u opnieuw bevestigend. Vervolgens werd u door de dossierbehandelaar gevraagd wat u in feite te vrezen had indien ze u gewoon lieten vertrekken, waarop u plots stelde “Nee, omdat ze niet wisten dat ik vertrok, ik wist dat als dit zouden weten, ze mij niet zouden hebben laten gaan”(NPO, p. 20). Opnieuw is het frappant dat u eerst meermaals een bepaalde stelling onderschrijft, nl. het ultimatum dat ze u stelden, maar dan wel uw relaas aanpast naargelang de vragen die de dossierbehandelaar bij het CGVS u stelde. **Gezien dit de ernst van de vervolging sterk beïnvloed, is het frappant dat u er niet in slaagde een eenduidig antwoord te bieden op de vragen rond dit ultimatum.**

Uw verklaringen over de redenen waarom u uw vader nooit zou verteld hebben dat u niet wilde overnemen vertonen eveneens inconsistenties. U stelde dat u nooit tegen uw vader zei dat u niet wilde overnemen omdat hij degene was die u ondersteunde, u vertelde hem steeds dat u lid zou worden en dat u toen hij stierf inzag dat dit niet de juiste manier was. Er werd u expliciet gevraagd of u dus nooit weigerde om op te volgen omdat uw vader u ondersteunde met geld dat van rituelen kwam. U antwoordde hier bevestigend op (NPO, p. 18). Er werd u vervolgens gevraagd of u geen problemen had om dit geld te aanvaarden waarop u antwoordde dat u doorhad dat dit slecht geld was en dat u zijn geld niet aannam. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid reageerde u dat u besepte dat het geld niet goed was, maar dat alle dingen die u met dit geld zou kopen bedorven zouden zijn (NPO, p. 19). **Gezien de financiële steun de reden was waarom u niet eerder stappen ondernam om weg te gaan of op te treden tegen de opvolging, kan er wel verwacht worden dat u hierover een eenduidig antwoord zou verschaffen.**

Ook legde u nog tegenstrijdige verklaringen af over uw eigenlijke vertrek uit Ekpoma. Zo stelde u aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat uw vader stierf op 10 augustus 2015 en dat uzelf Ekpoma verliet in december 2015 (NPO, p. 7). U bevestigde dit iets later in het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 11). In hetzelfde onderhoud gaf u echter ook aan dat u vertrok na zijn begrafenis in september, dat de Ogboni u benaderden na deze begrafenis en dat u de dag erna bent vertrokken (NPO, p.20). Nochtans verklaarde u tijdens dit onderhoud ook verschillende keren dat ze u meermaals kwamen lastigvallen, soms zelfs in het midden van de nacht (NPO, pp. 17; 19). Het mag nochtans verwacht worden dat er een uniek antwoord zou bestaan op de vraag hoe lang u werd lastig gevallen door uw vervolgers voor u besloot te vertrekken. **Het feit dat u hierover uiteenlopende verklaringen aflegt, is een verdere negatieve indicatie ten aanzien van de geloofwaardigheid van uw relaas.**

Bovenstaande tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, en het weinig doorleefde karakter van uw verklaringen, ondermijnen dan ook op fundamentele wijze zowel uw algemene geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van uw aangehaalde problemen met de Ogboni.

Verder is ook uw gedrag niet in overeenstemming met wat verwacht kan worden van iemand met uw aangehaalde vrees. Zo stelde u dat u op uw 17e - in 2001 - werd geïnitieerd in de Ogboni-cult en dat u toen reeds werd verteld dat u ooit de positie van uw vader zou moeten innemen (NPO, p. 17) Toch ondernam u nooit iets om dit te ontkomen. U vertelde uw vader nooit dat u niet wou overnemen.

*U had geen kennis van andere mensen die niet wilden overnemen, noch had u kennis over andere mensen die ooit vluchtten voor de Ogboni (NPO, p. 18-19). Gezien uw vader pas in 2015 stierf, had u nochtans bijna 15 jaar om iets te doen, om hier info over te vergaren. **De inertie die u vertoonde ten aanzien van deze overname ondermijnt de geloofwaardigheid van uw aangehaalde vrees.** Daarnaast moet er op gewezen worden dat u zich settelde in New Benin, het centrum van Benin City, waar u bovendien eenzelfde winkel uitbaatte zoals eerder in Ekpoma, die u F.A.W. doopte (NPO, p. 21). Gezien u bij de DVZ verklaarde dat de Ogboni overal zitten (vragenlijst CGVS, p.3) (zie administratief dossier), mag het op zijn minst frappant genoemd worden dat u zich in het centrum van de dichtstbijzijnde grootstad, Benin City, vestigde en uw aanwezigheid aldaar adverteerde door uw winkel uw eigen naam te geven. **Dit gedrag valt dan ook absoluut niet te rijmen met de aangehaalde vrees gedood te zullen worden door de Ogboni.***

Verder dient men er op te wijzen dat uw gebrekkige kennis van de Ogboni-cult de waarachtigheid van uw relaas verder onderuit haalde. Immers zijn er bepaalde verwachtingen voor iemand die geïnitieerd werd binnen de cult, meerdere vergaderingen bijwoonde en bovendien sinds zijn 17e wist dat hij een prominente plek in de cult zou moeten vervullen. Zo wist u ten eerste al niet eens welke positie u moest innemen (NPO, p. 16). Dit ondanks het feit dat u wel gesprekken voerde met uw vader over de opvolging (NPO, p. 18). Daarnaast wist u de naam van de leider niet, of de naam van andere leden. Ook de namen van uw vervolgers kende u niet (NPO, p. 17-18). Deze basale info valt nochtans wel te verwachten van iemand die in die mate verbonden was met de Ogboni. Ook in het algemeen geeft u enkel nietszeggende informatie. Wanneer de dossierbehandelaar meer info vroeg over wat de Ogboni nu eigenlijk zijn, reageerde u in uiterst vage termen dat ze vroeger veel dingen deden, rituelen om geld te maken en om mensen te doden om geld te maken. Gevraagd of ze dus rituelen doen om geld te maken en om politieke banden te krijgen stelde u: "ja mensen die **misschien** een goede positie willen, **misschien** voor de politie ook, ze doen al deze zaken. (NPO, p. 15)" Gevraagd of u weet wat voor rituelen ze doen, antwoordde u opnieuw bijzonder vaag dat ze mensen afslachten, **misschien** bloed van rammen gebruiken en **misschien** buiten mensen gaan ontvoeren. **Uw verklaring komen absoluut niet doorleefd over en uw geloofwaardigheid wordt dan ook nog verder aangetast door het gebrek aan zowel algemene kennis over de Ogboni als specifieke kennis die verwacht kan worden van iemand in uw positie.**

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u niet wist te overtuigen dat u uw land (onder meer) verliet omwille van een vrees met betrekking tot (een gedwongen toetreding bij) de Ogboni cult;

Wat betreft het andere asielmotief dat u aanhaalde, namelijk de vervolging door de ex-man van uw vrouw, U., dient gewezen te worden op het feit dat dit hetzelfde motief is dat uw echtgenote (A., J. U., o.v. nr. 8.722.945 - C.G. nr. 1820141B) aanhaalde. Gezien het motief van uw echtgenote echter niet aannemelijk werd bevonden – en er in haar hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen - kan er ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. We verwijzen hiervoor naar de omstandig gemotiveerde beslissing in hoofde van uw echtgenote, hieronder hernomen:

"(...)

U verklaarde uw land van herkomst, Nigeria, verlaten te hebben uit vrees voor vervolging door U., de broer van uw eerste (gedwongen) echtgenoot P.. U. zat bovendien bij de Eiy-confraternity. Hij wenste u te huwen na het overlijden van zijn broer. (Zie notities van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS (hierna NPO), p. 13, 14.)

Vooreerst valt op dat u bij het CGVS vertelde dat P. brutaal werd vermoord in zijn eigen huis, terwijl u hierover bij de DVZ met geen woord repte. Het enige wat u zei was dat P. stierf in 2015 (vragenlijst CGVS p. 3). Het is frappant dat u zo'n ingrijpende gebeurtenis niet eerder ter sprake bracht. Bovendien werd u aan het begin van het interview expliciet gevraagd of er nog dingen waren die u bij DVZ wou zeggen, maar waar u de kans niet toe kreeg. Uw antwoord was negatief (NPO, p. 6).

Verder valt op dat het gedrag dat u tentoonspreidde niet te rijmen valt met de door u aangehaalde problemen.

Zo stelde u dat u na de dood van uw man P. wegging bij uw schoonfamilie en terugkeerde naar het huis van uw vader. U bleef nog een maand bij uw vader (NPO, p. 17), maar uw vader bleef volharden dat u moest huwen met U.. U wilde dit echter absoluut niet en verhuisde naar Edokpolor Street (NPO, p. 14), wat dan weer vlakbij de woonplaats van de schoonfamilie is (zie info toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier). Gezien u U. wilde ontvluchten is het bizar dat u toch zo dicht in de buurt bleef. Hij vond u dan ook uiteindelijk en benaderde u meermaals. Gevraagd naar hoe vaak dit gebeurde zegt u vaagweg "heel vaak". Hierna verhuisde u naar New Benin (NPO, pp. 14; 19), wat dezelfde buurt is, meer nog, Edokpolor is gesitueerd in New Benin. Gezien de vrees die u voor U. koesterde is het frappant dat u desondanks in dezelfde buurt bleef wonen (zie blauwe map in het administratief dossier). **Uw gedrag ondermijnt dan ook verder de door u aangehaalde vrees.** In deze context moet er bovendien op gewezen worden dat uw man F. tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanhaalde dat U. hem benaderde in zijn winkel in New Benin [NPO echtgenoot (o.v. nr. 8.722.945 – C.G. nr. 1820141), hierna NPO F., p. 21]. Het is echter weinig aannemelijk dat U. er wel in slaagde om uw echtgenoot zijn winkel te vinden in New Benin, maar dat hij niet achterhaalde waar u verscholen zat in diezelfde buurt. Immers verklaarde u dat hij zelfs in Lagos nog zou weten dat u in Nigeria bent (NPO, p. 21). Dit betreft echter een blote bewering. **Het feit dat u steeds in het hart van Benin City verbleef, daar waar de oorsprong van uw problemen lag, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u geclaimde problemen.**

Verder dient er op gewezen te worden dat er van iemand met uw problemen (of van uw echtgenoot) kan verwacht worden dat deze in de mate van het mogelijke stappen zou ondernemen om deze problemen te verhelpen. Echter, u noch F. ging naar de politie of een andere ordedienst. U stelde dat dit was omdat U. zou gezegd hebben dat hij officieel de bruidsprijs had betaald. De politie zou dan gezegd hebben "dat het traditie is en dat ik het zou moeten uitleggen in de community (NPO, p. 19)". U kan echter niet weten wat de politie zou gezegd hebben, daar u nooit de moeite nam effectief naar de politie te gaan. Uw man stelde dan weer dat hij niet naar de politie kon omdat de spanning voor hem te groot was en dat ze de politie misschien zouden omkopen (NPO F., p. 14).

Toen de dossierbehandelaar van het CGVS u er op wees dat F. en u toch legaal getrouwd waren voor de rechtbank, antwoordde u nogmaals dat "het is omdat hij [U., n.v.d.r.] traditioneel getrouwd is met mij dat ik geen recht heb, maar het is omdat hij de bruidsprijs heeft betaald, maar ik heb die wel willen teruggeven, maar hij wou dit niet accepteren". (NPO, p. 20.) Nochtans verklaarde u eerder ook dat U. u vaak had aangesproken op straat en "hij zei als je mij niet het geld teruggeeft, heb ik nog steeds het recht op jou" (NPO, p. 14). Gezien zowel u als uw man verklaarden dat de bruidsschat 1000 naira ofte 500 euro bedroeg [(NPO, p. 16)(NPO F., p.20)] – wat overigens niet klopt, 1000 naira is ongeveer 2 euro (zie blauwe map in het administratief dossier) – en u bij de DVZ verklaarde dat jullie 800000 naira (verklaring DVZ, vraag 36) ofte 1643 euro betaalden voor jullie reis naar Europa is het bijzonder eigenaardig dat jullie geen andere pistes verkenden voordat jullie besloten te vertrekken naar Europa. **De inertie die u en uw echtgenoot vertoonden ten opzichte van de geclaimde problemen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder.** Nochtans mag men verwachten dat wie internationale bescherming vraagt eerst in zijn land van herkomst alle mogelijkheden om bescherming te verkrijgen heeft uitgeput. Men kan dan ook verwachten dat u minstens probeert de politie in te schakelen, of te onderhandelen over de betaalde bruidsschat, vooraleer u uw land verlaat om iemand te ontvluchten die u wil huwen.

Verder stelde u wel dat u alles over U. vertelde aan uw echtgenoot F., maar dit blijkt noch uit uw verklaringen, noch uit de zijne. Immers weet hij ten eerste al niet eens wat de volledige naam van U. is (NPO F., pp. 14; 22). Ook is het nog zo dat F. zei dat u niet wou trouwen met U. omdat het gênant was dat de jongere broer moest overnemen van de oudere broer (NPO F., p. 20), terwijl u aangeeft dat dit was omdat hij al een vrouw had en bovendien omdat hij deel was van Eije confraternity (NPO, p. 13). **Gezien jullie over zulke essentiële elementen van het asielrelaas dermate tegenstrijdig en vaag bleken, komt het relaas dat jullie voorhouden absoluut niet doorleefd over.**

Het doorleefde karakter en jullie algemene geloofwaardigheid komen verder in het gedrang door de vele inconsistenties die u en uw man aan de dag legden in jullie verklaringen over de vervolgingsfeiten.

Zo verklaarde u initieel dat U. zonder enig respect naar uw kamer kwam en dat u daarom terug ging naar uw vader, die u vervolgens dwong om terug te gaan naar U., maar u weigerde en vertrok naar Edokpolor street (NPO, p. 13).

Niet veel later verklaarde u echter dat deze feiten plaatsvonden in uw vader zijn huis en dat u eerder was gevlucht naar zijn huis omdat u niet wilde dat ze het huwelijk officieel zouden maken (NPO, p. 17). Deze verklaringen zijn niet meteen coherent.

U verklaarde bij de DVZ bovendien dat u aan de bezoeken van U. een SOA aan had overgehouden (verklaring DVZ, vraag 32; Vragenlijst CGVS p. 3), maar op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS haalde u dit niet aan tot de dossierbehandelaar er zelf over begon (NPO, p. 21). U legde hier **een medisch attest voor neer op 3 juli 2021**. Dit medisch attest dateert uit september 2018 en verklaart dat u positief testte op Chlamydia. Het geeft echter ook aan dat het om een recente besmetting gaat. Het kan dus niet zijn dat deze verband houdt met feiten die dateren van voor januari/februari 2015.

Ook over de aanvallen van U. op uw echtgenoot legde uw echtgenoot heel wat tegenstrijdige verklaringen af. Uw echtgenoot F. vertelde initieel dat U. en zijn Eiye-confraters een eerste keer naar zijn winkel kwamen en hem molesteerden. Ze kwamen in totaal drie keer en vernietigden alles, zo stelde hij. Hij verklaarde vervolgens dat de Eiye-vrienden die eerste maal een geweer wilden gebruiken, maar U. zei hierop nee. Toen dit ter bevestiging opnieuw werd gevraagd door de dossierbehandelaar – of de vrienden van U. een geweer wilden gebruiken, maar U. ze dit verbood – antwoordde uw echtgenoot dat “hij wou weten waar mijn vrouw werd gehouden, ik zei dat ik hem zou laten zien waar mijn vrouw is, ik ging weg, ik zei tegen mijn vrouw ok laten we vertrekken, die dag gingen we naar Lagos en dan naar Abidjan (NPO F. p. 14-15)”. Hier gaf uw echtgenoot dus plots aan dat jullie na de eerste aanval al vertrokken.

Later in het persoonlijk onderhoud vertelde hij echter nog iets compleet anders. Wanneer de dossierbehandelaar vroeg of U. de eerste keer alleen kwam, antwoordde uw echtgenoot bevestigend en zei dat U. de tweede keer zijn geweer toonde. Bij de volgende vraag stelde hij dan weer dat ze de eerste keer met twee kwamen. Het was vervolgens bij de derde keer dat ze op hem met het geweer wezen en dat U. zei dat ze niet mochten schieten omdat ze anders misschien niet zouden weten waar de vrouw is. Wanneer de dossierbehandelaar vroeg of ze hem gewoon lieten gaan, antwoordde F. bevestigend. Vervolgens werd hem gevraagd waarom ze hem gewoon lieten gaan, waarop hij antwoordde: “Hij wilde mij volgen, maar hij wachtte.” (NPO F., p. 21). Dit werd ter bevestiging nogmaals gevraagd en uw echtgenoot antwoordde: “hij wachtte ja.” Wanneer de dossierbehandelaar F. er vervolgens op wees dat het niet logisch is dat U. zomaar zou wachten, vertelde F. plots dat hij U. meenam naar een plaats, “maar de plaats waar ik U. naar meenam, ik wist dat mijn vrouw daar niet was, en dan zocht ik een manier voor mijzelf om te ontsnappen (NPO F., p. 22)”. Hier bleek uw echtgenoot zijn antwoorden te sturen en aan te passen naargelang de vragen van de dossierbehandelaar. De feiten die hij aanhaalde komen dan ook totaal niet doorleefd over.

Het gebrek aan consistentie binnen uw echtgenoot zijn verklaringen over de ondergane vervolgingsfeiten maakt het dan ook niet geloofwaardig dat deze feiten daadwerkelijk plaats hebben gevonden.

Het waarachtige karakter van uw relaas wordt verder in diskrediet gebracht doordat u eigenlijk niets weet over de dorpsoudsten. De dorpsoudsten, zo haalde u aan, nemen een belangrijke rol op binnen de gemeenschap en zorgen ervoor dat de traditionele wet wordt gevolgd (NPO, p. 18). Ze overzagen dan ook dat uw huwelijk met P. volgens de tradities werd voltrokken en officialiseerden het (NPO, p. 15). Het waren ook de dorpsoudsten die stelden dat u met U. moest trouwen, omdat u geen kinderen had gekregen met P. (NPO, p. 18). U stelde zelfs dat ze u lieten verklaren dat u nu zijn vrouw was (NPO, p. 17). Het mag dus duidelijk zijn dat deze dorpsoudsten niet alleen binnen uw gemeenschap maar ook op uw persoonlijke leven een grote impact hadden. Het frappeert dan ook erg dat wanneer u door de dossierbehandelaar op het CGVS werd gevraagd of u zich hun namen herinnerde uw antwoord was: “Nee, ze waren met veel, ik herinner het me niet.” (NPO, p. 15-16). Gezien de belangrijke rol die ze speelden in uw gedwongen huwelijk en bijgevolg uw vervolgingsverhaal, is het dan ook weinig geloofwaardig dat u hun namen niet zou kennen. Erger nog, u was niet eens in staat om één naam te noemen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt doordat u bij de verschillende asielinstanties tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw eerste man, P., en over zijn familie.

Zo stelde u bij de DVZ dat uw eerste man de naam ‘O.’ als voornaam droeg en de naam ‘P.’ als achternaam, en dat hij ongeveer 41 jaar oud was (Verklaring DVZ, vraag 15b).

Wanneer u tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter nogmaals de naam van uw eerste man werd gevraagd, antwoordde u aanvankelijk kortweg dat hij P. heet. Gevraagd naar zijn volledige naam, antwoordde u met : "P. Thom... uhm P. M.", waarbij u nu aangeeft dat M. de naam van zijn vader was (en dus zijn achternaam) (NPO, p. 10). Zijn leeftijd bleek ook niet langer dezelfde. Bij het CGVS verklaarde u dat hij "60 was ofzo, maar hij vierde nooit zijn verjaardag met mij, maar het moet zoiets in die buurt geweest zijn" (NPO, p. 11). Het feit dat u voor deze basale personalia zulke uiteenlopende antwoorden gaf, maakt dat niet enkel uw verklaringen over de vervolgingsfeiten, maar zelfs uw verklaring gedwongen gehuwd te zijn geweest, op de helling komt te staan.

Tijdens het onderhoud bij het CGVS legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af over de vrouwen en kinderen van zowel P. als U.. Zo vertelde u initieel dat de kinderen van P. O., V., M., H., O., A. en D. heetten en dat de kinderen van U. Rita en Vivian heetten (NPO, p. 16, 18). Wanneer het u iets later nogmaals gevraagd werd, noemde u aanvankelijk slechts vijf namen: D., H., O., O. en A.. Wanneer wordt opgemerkt dat dit slechts vijf namen zijn, en u er eerder zeven noemde, voegde u nog V. toe en na enige aarzeling E. of Ev.. U voegde toe dat deze laatste twee namen had. Van M. en O., de namen die u eerder noemde, blijkt opvallend genoeg geen sprake meer. De kinderen van U. noemde u plots R. en A., waar u hen eerder R. en V. noemde. (NPO, p. 20). Uw aarzelingen gepaard met de uiteenlopende antwoorden in hetzelfde interview geven aan dat u eerder ad hoc namen opnoemde. Uw verklaringen over de namen van de kinderen van uw gedwongen echtgenoten komen dan ook niet doorleefd over.

Gezien deze frappante tegenstrijdigheden kan slechts worden geconcludeerd dat u uw gedwongen huwelijk met P. niet aannemelijk maakt. Dit doet verder afbreuk aan uw verklaringen over de vervolging door U., aangezien deze een rechtstreeks gevolg was van uw huwelijk met P..

Verder legden u en uw echtgenoot nog enkele documenten voor. Zo legde u een kopie van jullie huwelijksakte voor, uitgereikt op 25 juni 2016. Daarnaast ook een kopie van een affidavit of change of name, uitgereikt op de 28e juni 2016. Vervolgens ook een kopie van een certificaat met aankondiging van het huwelijk, opgetekend op 24 mei 2016 en een kopie van het rekeningafschrift. Verder ook nog een kopie van alle delen tezamen. Deze houden echter allen geen verband met uw relaas en bewijzen hoogstens dat u en uw echtgenoot getrouwd zijn, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Ook legde uw man nog medische documenten voor die eveneens enkel bewijzen dat hij een probleem heeft met zijn rug. Immers haalde hij niets aan dat hiermee verband houdt. Wat betreft de medische attesten die u voorlegde omtrent uw SOA, zie supra.

Ter volledigheid wordt er op gewezen dat u een VIB indiende in Frankrijk en hier werd geweigerd, waarover u bovendien verklaarde dat u toen dezelfde redenen aanhaalde als voor de Belgische asielautoriteiten. (NPO, p. 13.)

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel geconcludeerd worden dat u niet wist te overtuigen dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van vrees voor vervolging door U., de jongere broer van uw overleden man P..

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Met betrekking tot de verklaringen over de vrees voor uw zoon dient er gewezen te worden op het feit dat deze vrees te maken had met U.. Gezien deze vrees als ongeloofwaardig wordt beoordeeld, kan er ook geen vrees zijn voor uw zoontje.

(...)

U legde enkele medische attesten voor uit Frankrijk – die dateren van juli, augustus en september 2017 – die aantonen dat u lijdt aan lumbaire scoliose. U werd hiervoor geholpen met corrigerende steunzolen, en dient hiervoor jaarlijks op controle te gaan. U gaf aan hier nog altijd last van te hebben. Deze problemen zijn echter niet gelieerd aan de door u aangehaalde asielmotieven en hebben dan ook geen invloed op de beslissing die wordt genomen in dit dossier. Verder legden u en uw echtgenote nog enkele documenten voor (zie beslissing echtgenote, hierboven hernomen).

Ter volledigheid wordt er op gewezen dat u ook een VIB indiende in Frankrijk en dat er u internationale bescherming werd geweigerd (NPO, p. 13).

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt (zie 'COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est' van 20 november 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_nigeria_situation_securitaire_au_nord-est_20201120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), duidelijk blijkt dat Boko Haram sinds 2018 terrein heeft verloren in Nigeria. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, waar de veiligheidssituatie instabiel blijft vanwege de strijd tussen Boko Haram en de veiligheidstroepen. Dit vooral in de staat Borno, waar de bevolking nog steeds wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen gepleegd door Boko Haram, maar evengoed door wandaden gepleegd door de veiligheidstroepen en milities. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden getroffen, maar dit in veel mindere mate. De rest van Nigeria blijft over het algemeen echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift

2. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de navolgende schendingen:

"- schending van artikel 3 EVRM

- schending van artikel 48 t.e.m. 48/6 Vreemdelingenwet

- schending van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 ("Vluchtelingenconventie")

- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

" [...]

4. In de bestreden beslissing blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vooreerst stelt dat verzoeker de vervolging die hij vreest ten aanzien van de Ogboni-cult zelf heeft gerelativeerd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: [...]

De uitspraken van verzoeker waren echter steeds gekaderd in de vergelijking die hij maakte en kunnen niet los hiervan worden gezien.

Verzoeker gaf aan dat hij zowel de vervolging vreest van de Ogboni-cult, als de vervolging door de ex-man van de vrouw van verzoeker. In de vergelijking tussen beide, heeft verzoeker willen benadrukken dat de vrees die hij heeft voor het tweede aangebrachte element (de vervolging door de ex-man van de vrouw van verzoeker) overheerst.

Dit betekent dus niet dat verzoeker geen belang zou hechten aan het eerste element (de vrees voor vervolging van de Ogboni-cult).

De uitspraken van verzoeker op dit punt dienen daarom in de juiste context te worden gezien, hetgeen impliceert dat beide motieven (de vrees voor vervolging van de Ogboni-cult en de vrees voor vervolging van de ex-man van de echtgenote van verzoeker) op een volwaardige manier dienen onderzocht te worden.

5. Door verzoeker werden verklaringen afgelegd over de vrees die hij koestert ten aanzien van de Ogboni-cult. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt echter verweten dat verzoeker geen blijk geeft van consistentie tussen de opeenvolgende verklaringen die hij heeft afgelegd (zoals onder meer over zijn aanwezigheid bij de Ogboni-vergaderingen, inzake het ultimatum dat hij verkreeg om te vertrekken uit Ekpoma, zijn effectief vertrek uit Ekpoma en de verklaringen over de reden waarom zijn vader niet verteld heeft dat hij niet wou dat verzoeker zijn positie overnam).

Om de geloofwaardigheid te beoordelen van de afgelegde verklaringen van verzoeker, dient rekening te worden gehouden met de opleiding, het intellectuele vermogen of de leeftijd van de asielzoeker (RvV 26 juni 2008, nr. 13.157).

Dit is kennelijk niet gebeurd.

Indien de persoonlijke situatie van verzoeker in acht wordt genomen, blijkt niet dat het standpunt in de bestreden beslissing kan worden bijgetreden. Verzoeker heeft naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan verzoeker om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie.

Verzoeker is slechts beperkt geschoold. Hij volgde beperkt basisonderwijs. Hierdoor is het niet onaannemelijk dat verzoeker moeite heeft om op een consistente (eenduidige) wijze te vertellen over de problemen die hij heeft ervaren.

Verzoeker benadrukt dat hij pas in 2015 verplicht werd door de Ogboni om de plaats van zijn vader in te nemen. Pas op dit moment werd hij geconfronteerd met de gevolgen van het lidmaatschap van zijn vader van de Ogboni-fraternity. Het pas op dit moment dat de vrees van verzoeker reëel werd.

Hiervoor kwam dit lidmaatschap van zijn vader niet als een onmiddellijke bedreiging over voor verzoeker. Hij schonk hier weinig aandacht aan. Verzoeker had ook geen interesse in dit genootschap en bouwde hierdoor weinig kennis op van de Ogboni-fraternity (waardoor hij deze kennis ook niet kon meedelen tijdens zijn persoonlijk onderhoud). Hij deed enkel wat zijn vader van hen verwachtte, tot de situatie veranderde bij zijn dood.

Verzoeker verliet door deze dreiging zijn plaats van herkomst en verhuisde naar Benin City.

Het staat immers vast dat door het lidmaatschap van zijn vader van de Ogboni-fraternity, verzoeker geacht wordt zijn plaats in te nemen. Dit staat niet ter discussie in de bestreden beslissing. Evenmin staat ter discussie dat het niet mogelijk is om dit te weigeren en wat de gevolgen zijn van dergelijke weigering (waaruit de vrees voortvloeit van verzoeker).

Dat verzoeker een winkel opende onder de benaming "F.A.W." in Benin City wijst daarbij overigens eerder op een onachtzaamheid van verzoeker, dan een ontkenning van de problemen die hij had in Ekpoma. De winkel van verzoeker was bovendien gering van omvang en had eveneens slechts een beperkte naambekendheid (in de onmiddellijke omgeving, dus geenszins in Ekpoma).

De vrees voor vervolging van de Ogboni-cult is daarom een reëel gegeven.

Hieruit volgt het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie.

6. Een tweede element dat door verzoeker naar voren werd gebracht is de gedeelde vrees die hij heeft met zijn vrouw, met name voor de vervolging door de ex-man van zijn echtgenote (Ugbe).

Er wordt vooreerst opgemerkt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat door mevrouw A.J. niet werd aangehaald tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat haar eerste (gedwongen) echtgenoot P. vermoord werd in 2015. Hieruit zou reeds de ongeloofwaardigheid van dit feit voortvloeien.

Dit is niet ernstig. Er werd door mevrouw A.J. aangegeven dat P. stierf in 2015. De verdere omstandigheden van zijn dood heeft zij toegelicht tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Het blijkt dan ook geenszins dat zij het element dat haar ex-echtgenoot zou zijn vermoord later heeft "toegevoegd" aan haar asielrelaas.

7. In aanvulling van het bovenstaande, wijst de verzoekende partij erop dat het verslag van het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van de verklaringen die zij heeft afgelegd.

Tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd mevrouw A.J. niet bijgestaan door een vertrouwenspersoon of een raadsman.

De leiding van het onderhoud lag volledig in handen bij de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken, zonder enige controle. Zij was volledig op zichzelf aangewezen.

Mevrouw A.J. spreekt de taal niet en was volledig afhankelijk van de persoon van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tijdens het onderhoud werden aan de verzoekende partij vragen gesteld. Mevrouw A.J. gaf vervolgens een antwoord op de vragen die haar werden gesteld, opnieuw naar best vermogen. Op alle vragen moest kort worden geantwoord. Het werd aan mevrouw A.J. duidelijk gemaakt dat zij nadien meer kon vertellen tijdens het onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit onderhoud zou het belangrijkste zijn. Dit volgde zij. Mevrouw A.J. gaf haar medewerking, maar beperkte zich tot de (meeste) hoofdlijnen.

Er werd zo onder meer door mevrouw A.J. aangegeven dat P. stierf in 2015. De verdere omstandigheden van zijn dood heeft zij toegelicht tijdens haar persoonlijk onderhoud.

Mevrouw A.J. heeft gedaan wat haar gevraagd werd. Zij is vervolgens volledig afhankelijk van hetgeen door de medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld en wat deze persoon vervolgens (snel) noteerde in een verslag.

Een controle op de manier waarop dit gesprek is verlopen is (nagenoeg) onbestaande.

Het enige wat kan worden vastgesteld is dat de handtekening van mevrouw A.J. is aangebracht op de handgeschreven "vragenlijst" van de Dienst Vreemdelingenzaken, waaruit kan worden bepleit dat het akkoord van haar met de inhoud hiervan wordt bevestigd. De bewijswaarde van deze handtekening is echter bijzonder relatief, aangezien mevrouw A.J. geen bijstand had van enige vertrouwenspersoon of raadsman en hij de Nederlandse taal niet machtig is. Er kan evenmin worden nagegaan of de vragenlijst aan mevrouw A.J. werd voorgelezen en in welke omstandigheden werd gevraagd aan haar om een handtekening te plaatsen. Van mevrouw A.J. wordt daarentegen verwacht dat zij (gewillig) haar medewerking verleent, waardoor zij haar handtekening plaatst als haar dat gevraagd werd.

De bewijswaarde van het verslag bij de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook (bijzonder) relatief, gelet op bovenvermelde omstandigheden.

De Commissaris-generaal houdt geen rekening met de omstandigheden waarbinnen een dergelijk verslag tot stand komt (zoals hierboven uiteengezet).

Deze beslissing van het de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is daarom niet met de vereiste zorgvuldigheid tot stand gekomen aangezien - ten onrechte - de omstandigheden waarbinnen het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingen heeft plaatsgevonden niet in rekening werd genomen.

De vermeende verschillen tussen het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zijn daarom niet van die aard om de geloofwaardigheid te ontnemen aan het asielrelaas.

8. In de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen blijkt dat aan mevrouw A.J. en haar echtgenoot (verzoeker) wordt verweten dat zij gedrag hebben vertoond waarmee hun geloofwaardigheid van de door hen geciteerde problemen wordt ondermijnd.

In de bestreden beslissing wordt dit als volgt verwoord: [...]

Deze stelling van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen miskent echter dat de problemen die zij hadden niet steeds even "intensief" waren. De situatie is op een gegeven moment geëscaleerd, zoals door hen beide toegelicht tijdens hun persoonlijk onderhoud, waardoor de ernst van hun vrees in aanzienlijke mate is toegenomen en dus groter is geworden (waardoor zij niet langer in Nigeria konden verblijven).

Nadat zij getrouwd waren, is U. de heer A.F. komen opzoeken in zijn winkel. Hij gaf daarbij aan dat hij A.J. met rust moest laten, waarna zijn winkel werd vernield. Hij werd ook persoonlijk bedreigd, waarbij een geweer werd gebruikt. Hierdoor moesten zij beide het land verlaten.

Er vond derhalve een ontwikkeling plaats van de problemen die zij hadden. Waar het in het begin nog mogelijk was om in Benin City te blijven, was dit na deze incidenten niet meer mogelijk. Dit verklaart waarom zij, aanvankelijk, beide in Benin City zijn verbleven.

Benin City is bovendien een grootstad, waardoor sociale contacten beperkt blijven en een verborgen leven wordt gefaciliteerd.

Benin City is de hoofdstad en grootste stad van de staat Edo in het zuiden van Nigeria. Het is de op drie na grootste stad van Nigeria na Lagos, Kano en Ibadan, met een totale bevolking van 1.782.000 (2021). Benin City is het centrum van de rubberindustrie in Nigeria en de olieproductie is ook een belangrijke industrie. Anders gesteld: het is op zich mogelijk om in een grootstad te verblijven zonder dat er direct contact is met de schoonfamilie.

Mevrouw A.J. had bovendien beperkte mogelijkheden om zich op een andere plaats te vestigen, zoals zij heeft toegelicht tijdens haar persoonlijk onderhoud. Hierdoor bleef zij woonachtig in Benin City, waar ook A.F. zijn winkel (en dus hun bron van inkomsten) had. Dit veranderde echter na de incidenten die plaatsvonden met U.. Hierover hebben zij beide verklaringen afgelegd tijdens hun persoonlijk onderhoud.

De aangehaalde elementen door het Commissariaat-generaal duiden, in deze omstandigheden, dan ook geenszins op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

9. Door beide echtgenoten werd aangegeven dat het niet mogelijk was om hun problemen op een andere manier op te lossen dan te vluchten uit Nigeria.

Vooreerst, kon er door beide echtgenoten geen vertrouwen worden gesteld in de lokale autoriteiten. De mate van corruptie in Nigeria wordt niet betwist en maakt de bescherming van de lokale autoriteiten niet effectief. Ten tweede, werd er een bruidschat betaald. Er werd getracht de bruidschat terug te betalen, maar hierop werd niet ingegaan.

Indien de terugname van de bruidschat niet wordt aanvaard, staan zij machteloos hiertegenover.

Dit element (de weigering van de terugname) werd over het hoofd gezien door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de bestreden beslissing, waarbij men stelt dat: [...]

10. Door mevrouw A.J. werd tijdens haar persoonlijk onderhoud aangegeven dat zij open is geweest over de problemen die zij had naar A.F., haar echtgenoot, toe.

Zij heeft dit niet verborgen gehouden voor hem.

Dit bedoelde zij toen zij stelde dat zij "alles" verteld heeft, zonder hiermee te willen bedoelen dat hij ook alles tot in de kleinste details hierover zou kennen, onthouden hebben en dit kon uiten tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

11. Er wordt verder gesteld in de bestreden beslissing dat er "vele inconsistenties" zouden bestaan tussen de verklaringen die door mevrouw A.J. werden afgelegd in vergelijking met de verklaringen van de heer A.F.. Dit wordt door de verzoekende partij betwist, in de mate dat hieruit zou volgen dat de geloofwaardigheid van hun asielrelaas moet worden betwijfeld.

Er wordt gesteld dat A.F. zijn verklaringen zou hebben gewijzigd naargelang de vragen die door de dossierbeheerder werden gesteld: [...]

Om de geloofwaardigheid te beoordelen van de afgelegde verklaringen van de verzoekende partij, dient rekening te worden gehouden met de opleiding, het intellectuele vermogen of de leeftijd van de asielzoeker (RvV 26 juni 2008, nr. 13.157). Dit is kennelijk niet gebeurd.

Indien de persoonlijke situatie van de heer A.F. in acht wordt genomen, blijkt niet dat het standpunt in de bestreden beslissing kan worden bijgetreden. De heer A.F. heeft naar best vermogen een antwoord proberen te formuleren op de vragen die hem werden gesteld. Er kan geen resultaatsverplichting worden opgelegd aan de heer A.F. om alle gestelde vragen te beantwoorden. Het komt er echter op aan om de geloofwaardigheid van de verklaringen die hij heeft afgelegd te toetsen aan zijn persoonlijke situatie.

De heer A.F. is slechts beperkt geschoold. Hij volgde beperkt basisonderwijs.

Hierdoor is het niet onaannemelijk dat de heer A.F. moeite heeft om op een consistente (eenduidige) wijze te vertellen over de problemen die hij heeft ervaren.

Hierdoor is het eveneens mogelijk dat hij zich (ten onrechte) heeft laten leiden door de vragen die werden gesteld door de dossierbehandelaar. Hij heeft zich (opnieuw ten onrechte) laten meeslepen door de vragen die werden gesteld (bv. doordat de dossierbehandelaar stelt dat het onlogisch voorkomt dat U. zomaar zou wachten), zonder te beseffen dat hij hierdoor zijn algemene geloofwaardigheid verliest.

Dit wijst er echter andermaal op dat de heer A.F. moeilijkheden heeft om zich op een consistente wijze te uiten, hetgeen te wijten is aan zijn persoonlijke situatie.

12. Door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt nog opgemerkt dat "ter volledigheid" blijkt dat het verzoek tot internationale bescherming van de verzoekende partij in Frankrijk werd geweigerd.

Hieruit kan echter geen besluit worden getrokken, aangezien niet eens blijkt dat werd rekening gehouden met de motieven van de weigeringsbeslissing die werd genomen in Frankrijk. Hiertoe komt geen enkel element ter sprake.

Bovendien is het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een onafhankelijke instantie en geenszins gebonden door een genomen beslissing door de Franse asielinstanties.

13. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.

In ondergeschikte orde, wijst de verzoekende partij erop dat naast de erkenning van de vluchtelingenstatus haar ook de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Volgens de verzoekende partij zijn er hiertoe voldoende zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige

schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet. De verzoekende partij verwijst daarvoor naar de actuele gekende veiligheidssituatie in Nigeria in combinatie met bovenvermelde situatie van verzoeker. De verzoekende partij vraagt daarom, in ondergeschikte orde, tot het toekennen van de subsidiaire bescherming."

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus

dan wel de subsidiaire beschermingsstatus integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is dan ook niet aan de orde.

5. Vooreerst duidt verzoeker in het verzoekschrift dat hij zowel vervolging door de Ogboni-cult als vervolging door U. vreest in geval van terugkeer naar Nigeria, dat zijn vrees voor de vervolging door U. overheerst, maar dat dit niet betekent dat hij geen belang zou hechten aan zijn vervolging door de Ogboni-cult. Verzoeker volhardt in het verzoekschrift dat hij een vrees voor vervolging koestert ten aanzien van de Ogboni-cult in geval van terugkeer naar Nigeria.

Verzoekers *post factum* verduidelijkingen in het verzoekschrift kunnen geen afbreuk doen aan de terechte vaststelling in de bestreden beslissing dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat de Ogboni hem niet zochten eens hij naar Benin City verhuisde en verzoeker de problemen met de Ogboni zelf al sterk relativeerde (*"Ze vonden me en ze wisten wel dat ik in Benin woonde, soms iemand waaraan ik iets leerde, ze zochten naar mij. ze kwamen niet naar benin, omdat ze weten dat benin groot is en ze weten niet specifiek waar ik woonde."*, notities van het persoonlijk onderhoud van 14 juni 2021 van verzoeker, p. 17; *"Ja waarom ik wilde gaan, vertelde ik de problemen die ik daar had, maar misschien wegens Ogboni is er niet echt een probleem, maar met U. is het wel echt een probleem, het is echt gevaarlijk. Misschien ziet mijn zoon wel een probleem, misschien als het Ogboni is, maar voor U. is het wel echt een probleem, ik wil hier niet mee te maken hebben. Want als ik en mijn vrouw teruggaan, ze kunnen mijn zoon afnemen, en dat hij tot hun behoort, omdat zij nu is teruggekeerd naar hen."*, notities van het persoonlijk onderhoud van 14 juni 2021 van verzoeker, p. 23).

In navolging van verweerder kan worden gesteld dat het feit dat verzoeker zelf reeds aangaf dat hij eigenlijk niet *per se* problemen voorzag met de Ogboni bij terugkeer naar Nigeria zijn aangehaalde vrees ten aanzien van de Ogboni reeds op fundamentele wijze ondermijnt.

6. Verder verwijst verzoeker naar zijn beperkte scholingsgraad ter verschoning van zijn inconsistente verklaringen.

Verzoeker toont echter niet aan dat zijn beperkte scholing de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is op eenduidige wijze te vertellen over zijn ervaringen. Uit lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de dossierbehandelaar eenvoudige duidelijke vragen stelde en dat verzoekster kennelijk kon volgen en de logica en de inhoud van de vragen correct begreep.

Hoe dan ook wordt van verzoeker geen schoolse kennis verwacht, noch volledige of feilloze beschrijvingen. Wel kan worden verwacht dat verzoeker zich door hem ervaren gebeurtenissen kan herinneren en eenduidige en doorleefde verklaringen kan afleggen aangaande zijn aanwezigheid bij Ogboni-vergaderingen, het ultimatum dat hij verkreeg om uit Ekpoma te vertrekken, zijn effectief vertrek uit Ekpoma en de redenen waarom zijn vader niet wilde dat verzoeker zijn positie overnam. Dit is niet het geval.

De in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van verzoekers asielrelaas, blijven derhalve overeind en ondermijnen wel degelijk zowel verzoekers algehele geloofwaardigheid als de geloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Ogboni.

7. Daar waar verzoeker stelde dat hij pas in 2015 verplicht werd door de Ogboni om de plaats van zijn vader in te nemen en dat het pas op dat moment was dat zijn vrees reëel werd, gaat hij voorbij aan de terechte opmerking in de bestreden beslissing dat verzoeker reeds op zijn 17de – in 2001 – werd geïnitieerd in de Ogboni-cult en sindsdien op de hoogte is van de opvolging. Het is wel degelijk redelijk te verwachten dat verzoeker, gelet op het feit dat hij reeds lange tijd op de hoogte was van de verplichte opvolging, stappen zou ondernemen, of zich op zijn minst zou informeren, teneinde aan deze opvolging te ontkomen. Verzoekers jarenlange desinteresse in deze opvolging ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Gelet op verzoekers positie – met name iemand die geïnitieerd werd binnen de Ogboni, meerdere vergaderingen bijwoonde en sinds zijn 17de wist dat hij een prominente plek binnen de Ogboni-gemeenschap zou moeten vervullen – ondermijnt zijn ontoereikende algemene en specifieke kennis aangaande de Ogboni zijn voorgehouden problemen met deze cult.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij geen interesse had in de genootschap en daarom hierover weinig kennis heeft, dient opgemerkt dat verzoeker minstens zijn eigen ervaringen binnen de Ogboni doorleefd zou moeten kunnen toelichten, *quod non*.

Bovendien kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat deze ernstige en aanhoudende pogingen zou ondernemen teneinde zich te informeren omtrent zijn problemen en zijn situatie in zijn land van herkomst. Van verzoeker kan dus wel degelijk worden verwacht dat hij na de dood van zijn vader, op het moment dat hij geconfronteerd werd met de opvolging, nog terdege zou informeren over de Ogboni. Dat verzoeker naliel dit te doen getuigt van een gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen en situatie en doet afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn ingeroepen vrees voor vervolging.

Ook het gegeven dat verzoeker een winkel met zijn naam erop opende in Benin City, terwijl de Ogboni volgens verzoekers verklaringen overal zouden zitten, wijst erop dat verzoeker zelf meende dat hij de Ogboni niet diende te vrezen. Van iemand die een oprechte vrees koestert kan een voorzichtige houding worden verwacht. Verzoekers "onachtzaam" gedrag ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van zijn voorgehouden vrees ten aanzien van de Ogboni.

8. Gelet op het voorgaande hecht de Raad in navolging van verweerder geen geloof aan verzoekers beweerde problemen met de Ogboni-cult omwille van een gedwongen toetreding.

9. Verzoeker beroept zich voor wat betreft zijn vrees voor vervolging ten aanzien van U. op dezelfde feiten en middelen als deze die werden ontwikkeld door zijn echtgenote J.A., wiens dossier gekend is bij de Raad onder nummer 266 103. Inzake verzoekers echtgenote werd in arrest nummer 268 856 van 23 februari 2022 geoordeeld als volgt:

"5. Verzoekster volhardt in het verzoekschrift in haar vrees voor vervolging ten aanzien van U., de broer van haar eerste (gedwongen) echtgenoot P. die met verzoekster wenste te huwen na het overlijden van P. en bovendien bij de Eiye-confraternity zat.

De Raad sluit zich na kennisneming van de elementen in het dossier aan bij de vaststellingen van verweerder. Dienvolgens blijkt:

- verzoekster verklaarde bij het CGVS dat P. brutaal werd vermoord in zijn eigen huis, terwijl ze bij de DVZ louter aangaf dat hij stierf in 2015 en hiermee de moord, een ingrijpende gebeurtenis, onvermeld liet;

- het feit dat verzoekster ondanks haar problemen met U. steeds in het hart van Benin City verbleef, ondermijnt de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden problemen;

- noch verzoekster, noch haar echtgenoot F. hebben enige stappen ondernomen om de problemen met U. te verhelpen: zij hebben zich niet tot de politie of andere ordediensten gewend en hebben evenmin proberen onderhandelen over de betaalde bruidsschat;

- niettemin verzoekster alles over U. zou hebben verteld aan haar echtgenoot F., wist F. de volledige naam van U. niet en zijn diens verklaringen niet consistent met deze van verzoekster inzake haar haar weigering om te trouwen met U.;

- zowel verzoekster als F. legden op zich en ten aanzien van elkaar inconsistente verklaringen af over de door hen ervaren vervolgingsfeiten;

- gezien uit verzoeksters verklaringen naar voor komt dat de dorpsoudsten een grote impact hadden binnen verzoeksters gemeenschap en op haar persoonlijk leven – meer bepaald haar gedwongen huwelijk en bijgevolg haar vervolgingsverhaal – is niet geloofwaardig dat verzoekster hun namen niet zou kennen;

- verzoekster legt strijdige verklaringen af aangaande de naam van haar eerste echtgenoot P. en diens leeftijd, alsook aangaande de vrouwen en kinderen van zowel P. als U., hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar gedwongen huwelijk met P. en de hieruit voortvloeiende voorgehouden vervolging door U.;

- verzoekster diende in Frankrijk reeds een verzoek om internationale bescherming in en werd geweigerd, waarover zij bovendien verklaarde dat ze toen dezelfde redenen aanhaalde als voor de Belgische asielinstanties.

Er dient vastgesteld dat verzoekster in het verzoekschrift geen concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft.

Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het verwijzen naar het verloop van het interview bij de DVZ, het geven van post factum nuanceringen aangaande haar eigen gedrag en dat van F., het louter betwisten van de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in de verklaringen van verzoekster en die van F., het verwijzen naar de beperkte scholingsgraad van F., het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door verweerder. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht, hetgeen hieronder verder wordt uiteengezet.

6. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift (op algemene wijze) verwijst naar het verloop van het onderhoud bij de DVZ, kan deze argumentatie haar tegenstrijdige verklaringen aangaande P., die tot de kern van haar asielrelaas behoort, niet rechtvaardigen.

Er dient immers op gewezen dat verzoeksters verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan haar werden voorgelezen en zij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen. Bij het invullen van de vragenlijst wordt de asielzoekster erop gewezen dat van haar wordt verwacht dat zij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk haar asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij tijdens het onderhoud bij de DVZ niet werd bijgestaan door een vertrouwenspersoon of raadsman dient erop gewezen dat reeds herhaaldelijk werd beslist dat de asielprocedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoekster niet aantoonde hoe zij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

Hoe dan ook toont verzoekster niet in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, temeer gezien zij zowel de vragenlijst CGVS als verklaring DVZ, nadat deze haar werden voorgelezen in het Engels, heeft ondertekend voor goedkeuring, zodat, bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, datgene wat erin werd opgenomen wordt geacht overeen te stemmen met haar verklaringen.

Verzoeksters (algemene) verwijzingen naar de omstandigheden en het verloop van het interview bij de DVZ kunnen de vastgestelde omissies en tegenstrijdigheden in haar verklaringen niet verschonen. De kern van verzoeksters vrees is het huwelijk met U., dat een rechtstreeks gevolg was van haar (gedwongen) huwelijk met P.. De vaststelling dat verzoekster een ingrijpende gebeurtenis als de moord op haar echtgenoot P. onvermeld liet bij de DVZ, doch louter stelde dat hij stierf, betreft wel degelijk een omissie die bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas. Daarenboven ondermijnt de vaststelling dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen over zowel de naam als de leeftijd van P. heeft afgelegd bij de DVZ en het CGVS de geloofwaardigheid van haar huwelijk met P. op fundamentele wijze.

Gelet op voorstaande blijven de vaststellingen in de bestreden beslissing inzake verzoeksters strijdige verklaringen over P. staande en ondermijnen ze de waarachtigheid van haar vervolgingsrelaas.

7. Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat verweerder miskent dat de problemen die zij en F. hadden niet altijd even intensief waren, dat Benin City een grootstad is waar sociale contacten beperkt zijn en een verborgen leven wordt gefaciliteerd en dat de situatie op een gegeven moment zodanig is geëscaleerd dat zij niet langer in Nigeria konden verblijven. Verzoekster legt uit dat zij en F. het land moesten verlaten nadat U. de winkel van F. bezocht en hen bedreigde.

Zelfs indien verzoeksters problemen met U. initieel niet zo intensief waren en Benin City een grote stad is, dan nog kan niet worden ingezien dat verzoekster (tot tweemaal toe) verhuisde en in dezelfde buurt als haar schoonfamilie bleef wonen, met name New Benin in Benin City.

Daar waar ze in het verzoekschrift naar de (geëscaleerde) vervolgingsfeiten in de winkel van F. verwijst, gaat ze voorbij aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, waaruit blijkt dat F. wijzigende en incoherente verklaringen over deze vervolgingsfeiten in zijn winkel aflegde zodat er geen geloof aan kan worden gehecht.

8. In zoverre al geloof zou worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas, quod non, dan dient er nog op gewezen dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoekster geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

Waar het verzoekschrift stelt dat verzoekster geen bescherming in haar eigen land heeft gezocht omdat de autoriteiten corrupt zijn, kan slechts worden vastgesteld dat noch verzoekster, noch F. enige poging hebben ondernomen zich tot de autoriteiten te wenden. Zij blijven dan ook bij loutere algemene beweringen omtrent de corruptie van de autoriteiten in Nigeria, doch tonen geenszins concreet aan dat zij geen beroep zouden kunnen doen op de politie, noch dat deze hen geen bescherming zou bieden.

Verzoekster stelt voorts in het verzoekschrift dat zij de bruidsschat heeft trachten terug te betalen, maar dat hier niet werd op ingegaan. Ze gaat hiermee echter voorbij aan haar incoherente verklaringen aangaande de bruidsschat en de weigering van U. om een terugbetaling te aanvaarden. Verzoekster maakt gelet op haar vage en incoherente verklaringen niet aannemelijk dat zij een poging heeft ondernomen om de bruidsschat terug te betalen (en zo haar problemen met U. op te lossen), noch dat U. de bruidsschat zou hebben geweigerd wanneer verzoekster deze beweerdelijk trachtte terug te betalen.

9. Daar waar verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat zij open is geweest tegen F. maar niet bedoelde dat zij hem alles tot in de kleinste details heeft verteld, kan dit niet verschonen dat F. de volledige naam van U. niet kende, noch wist waarom verzoekster niet met U. wilde huwen. Dit betreffen immers geen verwaarloosbare details, maar maken daarentegen essentiële elementen uit.

10. Verzoekster stelt in het verzoekschrift dat de tegenstrijdige verklaringen van F. te wijten zijn aan het beperkt onderwijs dat hij heeft genoten en dat F. naar best vermogen heeft proberen antwoorden op de vragen.

Verzoekster toont echter niet aan dat de beperkte scholing van F. de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is zijn (persoonlijke) ervaringen met U. eenduidig in tijd en ruimte te situeren.

11. Gelet op voorgaande vaststellingen biedt verzoekster in het verzoekschrift geen dienstig verweer tegen de terechte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing, noch toont zij een vrees voor vervolging aan."

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt evenmin een element aan inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c) die de motivering inzake de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst, de staat Edo, kan weerleggen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS